

La Humanitat

PORTANTVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

Redacció :
17, rue de Texel
PARIS (XIV)
Administració :
38, rue des 3-Journées
PERPIGNAN
Tresoreria :
SANTIAGO VILA
254, route d'Enne,
PERPIGNAN (P.-O.)
Compte de cecs postals
nº 57.675 Montpellier

« Per sobre dels partits i de les persones, el que compta és el sentiment patriòtic que ens ha d'aplegar a tots. I si la nostra pobra condició humana hi troba dificultats, pensem en Francesc Macia i el cor pujarà amunt. Per Catalunya ! »
Lluís COMPANYS. Nadal 1939.

2ª EPOCA - Nº 80 - 25 DE DESEMBRE DEL 1947

Fundador : Lluís COMPANYS

PREU : 5 francs

L'Organització d'E. R. de C. a l'Interior es fa seus els acords del Ple de Montpeller

CAL QUE ES DECIDEIXIN

per Josep TARRADELLAS

« D'ESQUERRA només n'hi ha una i només pot haver-n'hi una » ...

Els que en dubtaven, hauran pogut comprovar que després dels acords que darrerament hem adoptat, el nostre pensament polític va imposant-se. És aquesta una realitat que ningú pot desconèixer, car és evident que anem avançant pel bon camí, encara que massa poc a poc si tenim en compte els nostres desigs. Tot fa pensar, en efecte, que ens trobem en vigílies de l'aparició de certes posicions, la ineficàcia de les quals ha quedat a bastament demostrada.

Aquesta tasca que no convida a l'acció contemplativa ni a esperar comodament les solucions massa sovint promeses, nosaltres la prosegüem sense defallències. Per obstacles que se'ns puguin oposar, no ens deixarem abatre per cap descoratjament, car no oblidem els nostres deures. Davant les confusions, els optimismes interessats i els pessimismes comprensibles del nostre llarg exili, volem posar cada dia més fermesa en la nostra fe en el futur i en la lleialtat als nostres ideals.

Aquest estat d'esperit fora cosa de positiu si ben aviat i d'una manera ben clara i precisa no diguessim també a les altes Institucions de Catalunya i de la República, que cal bandejar tot allò que, avui ja no serveix o que inconscientment és un obstacle als nostres anhels. Al mateix temps, que és més que necessari que ningú deixi de recordar el que ha succeït durant aquests anys d'exili i principalment en els darrers, per tal d'estudiar amb tota objectivitat les possibilitats que encara tenim en el present i en l'esdevenidor de la vida del nostre poble.

Creiem que hem de fer-ho així car, del contrari, volguem o no, tenim el greu perill de que ens anem extingint paulatinament de tal manera, que un dia podria fins i tot esdevenir vergonyós pel que hem representat i per nosaltres mateixos. Hem d'acabar amb aquests nuvols espessos que enterboleixen la llum i ens impedeixen veure els nostres problemes i les nostres angústies.

Ja n'hi ha prou de discursos enfarfegats de retòrica vuitcentista, de declaracions que per res serveixen, i d'articles que volen ésser transcendents i no passen d'ésser esplanis literaris o la defensa de problemes personals que no interessen a ningú. El que cal que facin, els que assumeixen les responsabilitats de govern, és no deixar de recordar que la situació en que avui ens trobem, en part l'hem creada nosaltres, i que, per tant, solament nosaltres, junt amb aquells que sofreixen el règim franquista, tenim possibilitats d'esmenar-la. No esperem noves decepcions i decidim-nos a comprendre el que passa a casa nostra i arreu del món. No ens deixem embadalir per belles il·lusions que ens amaguen la crua realitat. Tinguem el coratge i el patriotisme d'acabar amb tot allò que tendeix a enterbolir el bon senty que el nostre poble sempre ha tingut.

No és la primera vegada que expressem aquestes inquietuds. Avui però, conscients dels nostres deures i conuençus d'interpretar tots els companys, com també amplis sectors de la vida catalana, hem de dir que ja no podem acceptar més fórmules dilatories. Els acords darrerament presos i aprovats pels nostres germans de Catalunya i per tots aquells que es troben escampats per terres d'Europa i Amèrica, junt amb els fracassos que tots coneixem i que no cal esmentar, obliguen el nostre Partit a manifestar que no podem acceptar la continuïtat d'una política, que no té ni un pensament ni una acció que vagi totalment dirigida a tenir en compte els sofriments del nostre poble.

Perquè som fidels, i no deixarem d'ésser-ho, a la nostra Patria, voldríem que ben aviat revisqués de nou i amb més força que mai, aquell esperit tenaç i ple de nobles ambicions que no és solament patrimoni dels catalans sino de tots els ciutadans de Catalunya, i que durant quaranta anys de lluites polítiques, econòmiques i socials ha possibilitat la nostra grandesa i, fins a la dictadura del general Franco, el renaixement d'una cultura i d'una vida espiritual de les que ens sentim orgullosos.

Aquest impuls nascut a començaments de segle i aquesta ambició de refer un poble que s'inicia amb la publicació de La Nacionalitat Catalana d'Enric Prat de la Riba i que els nostres enemics volien fer-la acabar amb l'afusellament del President Companys, tenim el deure de demostrar que no ha mort, que és viva en nosaltres, i que, per aconseguir-ne el seu triomf, no volem deixar esmoreir cap dels nostres sentiments.

En aquesta nova etapa i en els primers passos que hem començat a fer, voldríem que ningú ens faci dir el que ell desitja, que ningú vulgui interpretar capciosament el nostre pensament, que ningú vulgui especular amb el que no diem. Car s'equivocaran tots aquells que no vegin en les nostres decisions, un sol pensament : treballar per Catalunya, per la seva llibertat i per un règim social digne de tots nosaltres.

LA QUARTA PLANA ÉS DEDICADA INTEGRAMENT AL 14º ANIVERSARI DE LA MORT DE

MACIA

primer President de Catalunya

LLEGIU-LA !

Com recordaran els nostres lectors, els acords adoptats pel Ple de Montpeller foren comunicats a l'organització de l'interior així com a les existents a Europa i Amèrica, per a que procedissin a llur examen i manifestessin el criteri que els mereixien.

Avui, és amb goig que podem informar que s'ha rebut el conjunt de les respostes, totes les quals constitueixen una identificació absoluta amb els acords i la línia política marcats en l'esmentat Ple.

La resposta dels nostres companys de Catalunya

« Al Consell Executiu d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA.

Estimats amics,

Acusem rebut dels vostres reports i de les resolucions aprovades pel Ple de Montpeller, que hem llegit i estudiat detingudament. Ens plau dir-vos, que el resultat ha estat ben falaguer. Tots coincidim en pensar que heu sabut fer una tasca practica, positiva i encertada. Subscrivim totalment les Resolucions adoptades, aprovem les gestions fetes i ens adherim a les salutacions enviades als Srs. Presidents de Catalunya i d'Euzcadi i a la Sra. vidua de Companys. Així mateix, ens sentim favorablement impressionats per la importància moral que significa l'assistència dels senyors José M. de Lasarte, Conseller del Govern d'Euzcadi, Manuel de Irujo, ex-ministre del Govern espanyol, i Julio Jauregui, diputat a les Corts de la República, tots ells delegats pel Partit Nacionalista Basc.

Podem dir-vos que ens produeix goig i esperança el constatar que heu sabut agermanar tots els militants de l'Esquerra d'una manera efectiva i certa, ja que també ha estat aquesta la nostra finalitat ací a l'Interior. ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, n'estem segurs, constitueix una força política considerable, el concurs de la qual és necessari per tal de precipitar el retorn a la normalitat política. Es mes : sense la nostra intervenció en un primer pla, no creiem que sigui possible obtenir, per Catalunya, un règim de llibertat.

Us felicitem cordialment per l'èxit assolit en el Ple. Llegint les informacions que hi fan referència, hem lamentat més encara que les circumstàncies ens hagin obligat a estar-ne absents. Ens fou veritablement impossible acudir-hi, però tal com dieu encertadament, erem en esperit entre vosaltres.

Us adjuntem un report nostre. Hem de continuar fent una tasca de conjunt, car d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA només n'hi ha una i només pot haver-n'hi una.

Permeteu-nos encara que us enviem una forta abraçada per tots vosaltres.

Vostres, per Catalunya,
Pel C. D. d'Esquerra Republicana de Catalunya :
El President.

Barcelona, 29 de novembre del 1947. »

Subratllem, en tot el seu valor, aquesta manifestació de la unanimitat del Partit davant els actuals problemes que té plantejats la política catalana i republicana. Això permetrà al Consell Executiu de prosegüir les seves gestions i, pel que ateny especialment a la política catalana, de comunicar el punt de vista d'Esquerra Republicana de Catalunya, al Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Josep Irla.

EDITORIAL

UNANIMITAT ESQUERRANA

En els nostres darrers números hem exposat clarament quina era la posició d'Esquerra Republicana de Catalunya davant la situació dels nostres problemes. En el d'avui figures prestigioses del nostre Partit els glosen i els perfilen i, per tant, potser no és necessari repetir-nos des d'aquest lloc.

En aquesta edició de La Humanitat inserim, però, un document dels nostres companys de l'interior, el qual, juntament amb la ratificació dels acords de Montpeller per part de les organitzacions del Partit escampades arreu del món, val la pena de subratllar. És el de la unanimitat dels militants d'Esquerra Republicana de Catalunya amb referència a l'actual moment polític. Els acords de Montpeller han passat, doncs, a ésser el punt de vista general del Partit. I els nostres organismes directius podran portar-los a la pràctica, i parlar davant qui s'imposa de llur abast i transcendència, amb l'autoritat que conferirà l'assentiment general.

Al marge de la joia que ens causa, com a homes de Partit, aquesta darrera manifestació d'unanimitat esquerrana, voldríem remarcar-ne els seus efectes salutaris en el camp de la política catalana i republicana. Primerament, perquè enmig dels fantasmes que han volgut crear-se i que no han passat d'ésser intents més o menys dissortats, més o menys ben intencionats, però absolutament estèrils i mancans d'eficàcia constructiva, és bo que existeixi un gran Partit que sapiguem on va i que vol. Oí més quan pel caire difícil que presenta tota lluita en la clandestinitat i en l'exili, molts partits i organitzacions han estat en proa a desavinences lamentables, mentre l'Esquerra no n'ha sofert en el més mínim. Conseqüència lògica del que venim d'afirmar, és que, la política catalana pot comptar amb un instrument eficient d'acció i amb la fermesa que li dona el passat d'un Partit que és a la base de les conquestes que feu Catalunya en els anys de la restauració de les seves institucions. Això vol dir, en definitiva, que malgrat tots els embals d'una situació que es perllonga dolorosament, la nostra política té una estabilitat remarcable i no es mou al grat dels capricis ni de les ambi-

cions. Quan l'Esquerra parla ho fa, doncs, en nom de sectors amplíssims de la ciutadania catalana i procura sempre interpretar quins són els interessos de la nostra terra.

Aquesta significació de la nostra política acaba, doncs, d'ésser corroborada pel voler de totes les organitzacions esquerristes escampades arreu del món. I d'una manera ben especial pels nostres companys de Catalunya. Sempre ha estat oportú veure la coincidència existent entre tots els militants del Partit, però ho és molt més encara en els actuals moments en que l'Esquerra emprèn una acció política d'una evident importància.

Precisament perquè sabem que parlem en nom de sectors amplíssims i, a més, perquè cada vegada ens sentim més comenetrats als dolors de Catalunya i voldríem precipitar la seva fi, l'Esquerra no pot deixar de seguir amb tot interès l'actual moment polític. I sobretot, de dir-hi el seu parer i d'expressar-lo clarament, sense cap mena de subterfugi. Aquestes darreres setmanes hem anat precisant el nostre pensament i és segur que ara, després d'aquesta ratificació general, l'acció del nostre Partit s'accelerará més encara. Parlarem el llenguatge greu i sincer que l'hora actual imposa, i el parlarem, sobretot, amb sentit de responsabilitat, i sense falsos il·lusionismes, sense esperit de renúncia. I el parlarem, en fi, en nom d'aquesta gran família esquerrana que radica a Catalunya i a Europa i Amèrica compta amb nuclis de militants entusiastes i decidits, sabent que les hores actuals són difícils, però no ignorant, tampoc, que els homes i els Partits polítics palesen la seva sobeïnia, el seu patriotisme, el seu sentit de responsabilitat, tant en les hores propícies com en els instants difícils. Una vegada més l'Esquerra Republicana de Catalunya aspira a ésser digna de la confiança que tantes vegades merequés del nostre poble.

En tot cas, els nostres amics poden estar persuadits que s'executarà escrupolosament el pensament polític acceptat per la generalitat dels nostres militants.

UNA POLITICA

per Humbert TORRES

Quan en el curs del nostre dolorós exili arriba, per la derrota alemanya, el moment en que una activitat política podia iniciar-se, l'Esquerra adopta una posició que no ha abandonat mai, la justesa i la clariïdada de la qual no ha fet més que confirmar-se. Aqueixa política podria definir-se dient que era inspirada per una comprensió de les possibilitats presents i futures immediates, una fidelitat insubornable als principis encarnats en les institucions i organismes creats per la segona República i la necessitat d'una obra conjunta de tots els partits de la clarividència de la qual no ha fet més que confirmar-se. Aqueixa política podria definir-se dient que era inspirada per una comprensió de les possibilitats presents i futures immediates, una fidelitat insubornable als principis encarnats en les institucions i organismes creats per la segona República i la necessitat d'una obra conjunta de tots els partits de la clarividència de la qual no ha fet més que confirmar-se. Aqueixa política podria definir-se dient que era inspirada per una comprensió de les possibilitats presents i futures immediates, una fidelitat insubornable als principis encarnats en les institucions i organismes creats per la segona República i la necessitat d'una obra conjunta de tots els partits de la clarividència de la qual no ha fet més que confirmar-se.

En aquelles hores de jola era comprensible que, després de tant sofrir, el retorn al gaudi de la llibertat temporalment perduda, a molta gent irreflexiva i de no prou experiència i maduresa política, la sang els puja el cap com, al dir, dir, i per una visió candorosa i infantil del que els semblava ésser la realitat, el perillós engany de les il·lusions els portés a adoptar posicions i actituds que, per exemple, el decretar pura i simplement la mort del passat, la necessitat de revisar el catalanisme en sentit separatista, i, per tant, la caducitat de les posicions guanyades fins aleshores gràcies als camins oberts a partir del 14 d'abril històric. S'adoptaren actituds d'ets radicals, oblidant que erem al pou, que havíem perdut la corda i que passàvem la nostra dissort per les ciutats franceses; com deliraven igualment durant la guerra, aquells incurables somnia truites que, a l'època de la guerra, a la ratlla del Cinca, com si visquessin als llims, em deien que la guerra no els interessava, però si la revolució i dels llims on vivien hagueren estat els nostres, podríem posar dies després, d'etapa en etapa, fins a la ratlla fronterera. De la seva revolució en donaren aviat bon compte els moros del general Yague, però a canvi, aquesta guerra que no els interessava, per les seves conseqüències, encara dura, i el que durarà.

Els que així pensaven, es creien i es deien els purs. L'home que viu d'il·lusions esdevé fàcilment agressiu i perillós. El nostre estat és com una forma del fanatisme. És per això que no es limitava, els que queien en aquest estat, a creure el que orenen, sino que s'afegien a la seva creença, aquells que no els seguien per aqueix camí, o sigui els que, tocant de peus a terra, s'accontentaven, pel moment, amb les conquestes democràticament assolides, present-les com a punt de partida d'una nova etapa ascensional. Fou aleshores que per certs esperits forts, es pregonà als quatre vents, la necessitat de desfer la Constitució de la República, de rebutjar, per insuficient, un Estatut d'autonomia que, si mes no, consagrava l'hoïalitat de la nostra llengua, creava uns poders legislatiu i executiu, una justícia pròpia com la que té qualsevol dels Estats de la confederació suïssa o americana una força armada a les seves ordres i possibilitat d'actuació específicament catalana en diversos importants aspectes de la vida nacional, enormement superiors a aquelles que permeteren a Prat de la Riba de fer allò que tots sabem. Per no seguir-lo en el seu radicalisme verbal, inoperant i demagògic, i per adoptar, al contrari, patriòticament, una posició d'equilibrada i responsable, els seus homes més significats, ací i en molts llocs d'Amèrica, foren qualificats de tebis, de covards i fins i tot potser de traïdors, com s'han desinflat aquelles posicions, a la vista està. Pitosament, val més que correm un vel sobre aqueixa fi. Sempre ha estat així. És una vella història que volem repetir-se en els nostres dies.

Donat el lamentable espectacle de les nostres dissorts i baralles, cada dia més agudes, que forçosament havien de donar a l'exterior la impressió que la massa espanyola era un ingovernable ferment de passions, premissa del que seria més tard el retorn a a Patria, l'Esquerra va veure clarament que no es podia continuar així i fou en el seu Ple de Caracass, l'estiu del 46, que donà el crit d'alarma, fent arribar a les més altes esferes de la nostra política, la necessitat imperiosa de rectificar, propugnant la constitució d'una entesa o front únic. La seva patriotisme veu no fou escoltada per qui podia i devia, i és ara que en toquem les més lamentables conseqüències. Si s'hagués escoltat la seva crida a la pau entre els exiliats, a l'abandó de l'esperit de rancor i a una efectiva unificació de la política d'exili, potser no s'hauria arribat a la lamentable pèrdua de punts en la darrera reunió plenària de la O. N. U. Aqueixa suposició no és exagerada, car no hi ha cap dubte que la situació espanyola d'ara no la volguem que la seva caliguda es unànimement desitjada,

Ramon NOGUÉS i BISET,

President de les Corts de la Republica

El prop-passat dimarts dia 16, el Sr. Ramon Nogués i Biset prengué possessió del càrrec de President de les Corts de la Republica, esdevint el candidat vacant per la sortida cap a Mèxic del Sr. Lluís Fernandez Clèriga.

La personalitat del nostre amic i correl·liguari és a bastament coneguda i per a que calgui, una vegada més, fer-ne l'elogi. De vella soca republicana, ha consagrat la seva vida a la defensa de l'ideal català i republicà al qua ha servit lleialment des de diversos llocs i responsabilitats durant el transcurs de la seva ja llarga carrera política.

Es en un moment especialment greu, que Nogués ha estat cridat a ocupar un dels més alts llocs de la Republica i estem segurs que la seva experiència política i el seu patriotisme l'ajudaran a portar a bon terme la seva delicada missió. En felicitar-lo hem cordialment, volem esperar que en l'exercici d'aquest nou càrrec, farà tot el possible per a crear un clima de convivència que restableixi la concòrdia tan necessària entre tots els sectors sincerament antifranquistes.

Després de prendre possessió del seu càrrec, el Sr. Nogués ha fet una visita oficial al president de la Republica Sr. Martínez Barrio i al President d'Euzcadi Sr. J. A. Aguirre. També ha enviat al president de la Generalitat Sr. Josep Irla, el següent telegrama :

« En el moment de prendre possessió del càrrec de President de les Corts de la Republica em plau testimoniar-li la meua consideració personal i el meu homenatge a les Institucions que representen tan altament. Us saluda amicalment, »
R. NOGUÉS.